человѣкъ се чувствува по-далечъ отъ тѣхъ, защото тѣ притежаватъ въ по-висока степень силата и мѫдростта. Отъ умственната разлика на тѣзи хора, съединени въ една и сѫща земя, произлѣзе въ религиѧта ни Египетъ една твѣрдѣ възвишена вѣра, която обаче се представлява отъ божества, които всички дамаѫ по нѣщо отъ формата на животнитѣ.

Надъ всичкото тѣви множество отъ божества съ различни форми, единъ върховенъ богъ е билъ обожаванъ подъ разни имена, споредъ мѣстноститѣ. Той е онзи, когото свѣщенитѣ легенди наричатъ „единственото сѫщество живущо въ нѣщата"; онзи който е родилъ по-долнитѣ богове, който всичко е создалъ. Тѣзи единственъ богъ несътворимъ невидимъ, който на небето и на земѧта, не е ималъ никакъ, нито пъ има край. Той е въ три лица: бѫщата рима и едно женско лице, което прилѣгѫлта на майка, на понѣкога се нарича сестра, защото сѫщитѣ са рожба, както и по християнската догма, отъ своѧ собственъ дѣхъ. Ѩа тази таинствена тройка сѫ посвѣтени всичкитѣ египетски храмове. Въ това което господствува най-много въ египетската религия то е вѣрата въ безсмертието на душата въ страшния сѫдъ и възкресѐние на тѣлото. Ѩа тѣзи учени се основаватъ всичкитѣ сцени изобразени символически върху гробоветѣ въ-ху мумиитѣ, въ-ху папируситѣ.

Озирисъ началото (принципитѣ) на доброто, Исисъ — сестра му и жена му и Хорусъ синъ му съставляватъ една тройка. Озирисъ билъ убитъ отъ своѧ братъ Сетъ или Тифонъ — началото на злото, и трупитѣ на Исисъ го възвѣрнѣли на животъ, а синъ му Хорусъ отмѣстилъ за него. Той не можалъ да убие Тифона, за дотолкова злото сѫществува още на земѧта, и той го обезсилилъ като усилилъ мѫжеството на божественитѣ закони въ-ху нечистивитѣ сили на злитѣ духове.

Египетската тройка се изтъчава по имѐнатѣ на своитѣ лица, както и въ историята имъ, и тѣ на всѣкадѣ се намира. — „Ѩа въ-ха на египетския пантеонъ казва Мариетъ — се носи единъ единственъ богъ безсмѣртенъ, несътворимъ, невидимъ и скритъ въ непостижимитѣ дѣлбочини на своѧта сѫщность; той